

1204
K 7/M 45

120000868624

ФЕСТИВАЛ
КАЛНИ ДНИ
БЪЛГАРИЯ

№ 75

К 7/М 15

XXII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“ –
РУСЕ – 1982

Посветен на 100-годишнината от
рождението на Георги Димитров

**БЕРЛИНСКИ
СИМФОНИЧЕН
ОРКЕСТЪР – Г Д Р**

Диригент – ХАНС-ПЕТЕР ФРАНК

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868624

16 март – вторник Начало – 19,30 ч.
Зала – Дом на културата

448016

РУДОЛФ ВАГНЕР-РЕГЕНИ

— Въведение и ода за симфоничен оркестър

МОЦАРТ — Концерт за фагот и оркестър

Allegro

Andante

Rondo

Солоист — РАЙНЕР ЛУФТ

СИБЕЛИУС — Симфония № 2

Allegretto

*Tempo andante ma
rubato*

Vivacissimo

Finale. Allegro moderato

БЕРЛИНСКИЯТ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР е един от водещите музикални състави в ГДР. Той участвава активно в музикалния живот на Берлин: изнася около две трети от организиранияте в рамките на един сезон симфонични концерти.

Оркестърът е създаден през 1952 година. Първият му главен диригент е Херман Хилдебранд, по-късно — д-р Вацлав Сметачек. През 1960 година главен диригент и художествен ръководител на оркестъра става проф. Курт Зандерлинг — дългогодишен диригент на световно известната Ленинградска филхармония. Благодарение на изключителната му способност на оркестров педагог и артист, проф. Зандерлинг формира състава и за кратко време той постига високо професионално равнище и завоюва международно признание.

От 1977 г. ръководството на Берлинския оркестър е поето от диригентите Гюнтер Хербиг и Ханс-Петер Франк. В богатия репертоар на оркестъра, включващ произведения от предкласиката до наши дни, специално място заемат творбите на Густав Малер, Ян Сибелиус, Дмитрий Шостакович.

Берлинският симфоничен оркестър има в биографията си много успешни гастроли в СССР, ФРГ, Италия, Япония, Швейцария, Югославия, Румъния, Испания, Англия и др.

„... Берлинският симфоничен оркестър на ГДР е първокласен оркестър.“

Франкфурт на Майн

„... Ако можехме да се срещаме с тези отлични музиканти по-често! ...“

Ное Рур-цайтунг

„Този оркестър говори за силата на своя солиден начин на музициране, без стремеж към евтина слава и ефекти, и ни сгрива с прекрасно изваяните звуци... Този музикален състав разполага с максимално убедителна сила...“

Токно. Йомпурци Зинбу

„... Берлинският симфоничен оркестър намира за всички стилове типичната красота, светлинна. Едно неповторимо събитие! ...“

Букурещ, Сапатамина

„Изящно съзвучие във взаимодействието на различните оркестрови групи, с невероятен финес, нюансирана динамика, безпогрешна и подкупващо точна и сигурна техника, подкрепена от прекрасна пластична артикулация. . . Берлинският симфоничен оркестър бе едно събитие!“

Майн-ехо, К. Майснер

„Бях много щастлив, че мога да работя с Берлинския симфоничен оркестър и бих искал често да се връщам сред тези музиканти. Благодаря...“

Роберто Бенци. 1968 г.

ХАНС-ПЕТЕР ФРАНК е роден през 1937 година в Дрезден. Още в най-ранно детство показва изключителен музикален талант и учи пиано и орган. Завършва висшето музикално училище „Карл Мария фон Вебер“ в Дрезден. От 19-го годишна възраст Ханс-Петер Франк редовно изнася концерти като пианист (между които — с Дрезденската филхармония под диригентството на Хайнц Бонгарц и Курт Мазур).

Решавайки да избере дирижирането за своя професия, Франк издържа успешен по държавния изпит, след което е назначен за директор в Мекленбургския държавен театър в гр. Шверин. През 1961 година той се връща в Дрезден като личен асистент на проф. Отмар Суитнер и започва активна диригентска дейност. От 1962 до 1965 година Ханс-Петер Франк е клавирен партньор на тенора Петер Шрайер.

От 1965 година е диригент във Ваймарския държавен театър, където в продължение на осем години разработва и поставя голям брой опери, дирижира редица симфонични концерти, които отвърждават името му на много добър музикант. Още по това време Ханс-Петер Франк предлага в програмите на симфоничните концерти не само традиционни творби, като изявява ярко съвременно отношение при изпълнението на произведения от различни музикални стилове.

От 1973 година Ханс-Петер Франк е постоянен диригент на Берлинския симфоничен оркестър, с който реализира богата концертна дейност и редица успешни гостувания в СССР, ЧССР, СРРумъния, Франция, ФРГ, Япония, Швеция, Австрия, Швеция, Испания, Дания.

РАЙНЕР ЛУФТ е роден в Берлин. От 1968 до 1975 година учи в музикално то училище „Ханс Айслер“, където специализира фагот при Фриц Финш, а от 1973 до 1980 година следва във висшето училище за музика в Берлин. Още през 1975 година е назначен като солист-фаготист в оркестъра на „Комише опер“ в Берлин. От 1979 година Райнер Луфт е солист-фаготист в Берлинския симфоничен оркестър.

Младият музикант получава международно признание още по време на следването си. През 1977 година спечелва трета награда на конкурса „Пражка пролет“, през 1978 година е удостоен с първата награда на международния конкурс в Маркнойкирхен, през 1980 година получава диплом от международния музикален конкурс в Генф.

Райнер Луфт излиза с голям успех много самостоятелни концерти в ГДР; като солист на Берлинския симфоничен оркестър гастролира в Италия, Австрия и Мексико.

В репертоара на младия фаготист са включени творби от Моцарт, Вебер, Рихард Щраус, Шамни, Вивалди, както и съвременни произведения от немски композитори.

„... Безупречната техника на Луфт, неговият пътен и цялостно овладян красив тон на фагота и яркото му музикално присъствие предизвикаха бурни аплодисменти.“

Гера, „Фолксвагт“

„... Райнер Луфт прояви изключителна лекота, техническа вещина, сигурност. Младият солист притежава необходимото артистично присъствие за изразяване на всички мелодични нюанси на творбата.“

Магдебург, „Фрайхайт“

РУДОЛФ ВАГНЕР-РЕГЕНИ (1903-1969) започва да учи музика през 1918 година в Лайпциг. Скоро се преселва в Берлин, където негови учители са: Рудолф Креселт, Николаус фон Ренишник, Франц Шрекер и Зигфрид Окс. От 1927 до 1930 година той работи в тясно сътрудничество с диригента и композитора Рудолф фон Лабане — този период оказва решително влияние върху по-нататъшното му развитие. Срещата на Вагнер-Регени с художника и писателя Каспар Неер го довежда до идеята да композира сценична музика. Неер написва либрето, по които Регени създава опери (между тях — „Иохана Балк“), широко популяризиращи името на композитора.

През 1947 година той става директор на Висшето музикално училище в Рошок, а от 1950 година — преподавател по композиция в Берлин, където ръководи и майсторски клас в Академията за изкуства.

Неговият биограф Дитер Хертвиг характеризира творчеството му с думите, че то демонстрира „... убедително съчетание на строгите мелодически линии с обмислен музикален език, в който излишната яркост, ефектите и звуковите изблици са умело избегнати. Неговото майсторство е здраво свързано с дълбоко осъзнато, изпълнено с поетичност линейно гласоводеие, стегнат звук, вътрешно напрежение на израза. Всяка негова композиция е овладяна с недвусмислено артистично отношение. То утвърждава в съзнанието яснота, простота, истинност, дисциплина.“

В сравнение със сценичното, симфоничното творчество на Рудолф Вагнер-Регени е по-малко по обем, но не с по-малка художествена стойност.

Идеята за написването на „Въведение и Ода“ за симфоничен оркестър дава проф. Курт Зандерлинг. На него и Берлинския симфоничен оркестър Вагнер-Регени посвещава творбата си. След първото изпълнение — на 2 октомври 1967 година, диригентът проф. Зандерлинг и композиторът Регени напасат някои поправки, като постигат вътрешна завършеност и още по-убедителна цялостност на композицията. В този окончателен вид тя е изпълнявана много пъти. Композиторът Рудолф Вагнер — Регени казва:

„ Дългогодишното общуване с младите ми ученици ме научи, че всемогъщият поток на живота, в който протича всичко органично и неорганично, трябва да каже израз в произведенията на изкуството. Това течение на живота често става пречка за зрелите произведения. Пречките могат да се предизвикат от безсилни или психическо въздействие. Някои си позволяват да ги преодоляват с технически средства, други ги отстраняват единствено чрез зрелия процес на задълбочено обмисляне. Повелите на зрелостта са: опора в търсенето на красотата във всяка симетрия на полетата, сила на мелодиката (също и на хармонията) и вяра в живота.

Към това се стремим.

Не зная дали успех да го постигна.“

Изкуството на великия австрийски композитор ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ (1756–1791) е проникнато от жизнена правдивост, оптимизъм, хуманизъм, вяра в тържеството на светли идеали, богатство на душевния свят. Неговото творчество обхваща всички музикални жанрове и форми, съществуващи в оная епоха. Моцартовият гений е изявен

пълно и многостранно — във всички жанрове той създава шедьоври. Той формира нова, напредничава оперна естетика и извежда операта по реалистичен път, а симфоничните, концертните, камерните и клавири творби са непостижимо завоевание в развитието на западноевропейската музика през 18 век. В творчеството на Моцарт за първи път е осъществена с цялата си определеност идеята за синтеза на изкуствата — обединявайки музикалното и сценично изкуство, той успява да запази и ярката самостоятелност на всяка област. Най-важната особеност на художествения облик на композитора е широтата на неговите национално-културни връзки. На неповторимата си творческа индивидуалност Моцарт подчинява както особено стите на австрийската музика, така и многообразните впечатления от италианската, френската, английската и други култури.

Едно от най-значимите места не само в творчеството на композитора, но и в историята на концертния жанр згемат концертите на Моцарт за различни инструменти: цигулка, пиано, флейта, кларинет, фагот, валдохорна, арфа. В тези концерти обогатяването на изразните възможности и виртуозността на инструментите е съчетана с дълбочината и драматизма на съдържанието. Соловата партия е характерна виртуозност, която не е самоцелна, а е подчинена на образното съдържание на музиката. Драматургията на Моцартовите концерти е основана на контрастно противопоставяне на трите части: драматично или лирико-драматично сонатно алерго, бавна, лирична втора част и рондообразен финал, често претворяващ жанрово-битови елементи.

ЯН СИБЕЛИУС (1865—1957) е създател на финландската национална музикална школа, класик и основоположник на финландския симфонизъм и камерна музика, творец на вокална лирика. Целият живот на Сибелиус е посветен на музиката, в която той възпява родината, родната земя, суровата северна природа, поетическите представи и древния епос на своя народ. Композиторът открива и следва свой творчески път, път на възкителен и дълбоко правдив художник-реалист. Името му е символ на национална гордост. Той създава огромно творчество във всички музикални жанрове: симфонии, симфонични поеми, Концерт за цигулка и оркестър, камерна музика, музика към драми, солови и хорови творби, 120 произведения за пиано и много други.

Неговата **В т о р а с и м ф о н и я** е връх в симфоничното му творчество. В нея с голяма художествена сила звучи музикалният образ на родината, с нейната неповторима северна красота. В симфонията епос, лирика и драма се преплитат така естествено, както в народните балади. Дълбоко своеобразен е и оркестровият стил на Сибелиус, отличаващ се с ярък национален колорит, монументалност, мелодическо и хармоническо богатство. В много от творбите си той пресъздава народната фантастика, народноприказните образи и здраво се опира на фолклорната финландска музика. Епическите и приказни мотиви по магат на Сибелиус да нарисува верен и убедителен емоционално-психологически портрет на народа си — ту мъжествен, сурово-сдържан, ту замислено-мечтателен, задушевен, и великолепно да претвори в музиката си обаянието на финландския пейзаж.